

довгострокових вкладення капіталів, призначених для створення, розміщення, реконструкції, модернізації, технічного переозброєння підприємства.

Ефективність системи управління буде досягатись за рахунок покращення інвестиційної діяльності в основних її частинах: організаційна забезпеченість, інформаційна забезпеченість, планування, контроль, моніторинг інвестиційних проектів, проведення фінансово–економічних розрахунків, оцінка ефективності.

Управління інвестиційною діяльністю передбачає необхідність проведення фінансово–економічних розрахунків, які пов'язані з потоками грошових коштів в різні періоди. Вирішальною при цьому є оцінка вартості грошей, яка з часом змінюється з урахуванням норми прибутку на фінансовому ринку.

Література: 1. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.1991 р. №1560–XII зі змінами від № 3370–IV (3370–15) від 19.01.2006 // Відомості Верховної Ради України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1560-12>. 2. Гончаренко Л.П. инвестиционный менеджмент [Текст]: учебное пособие /Гончаренко Л.П. – М.: КНОРУС, 2005 – 256 с.– С. 27–29. 3. Денисенко М.П. Основи інвестиційної діяльності / М.П. Денисенко. – К.: Алерта, 2001. – 338 с 4. Ковтун Н. Теоретичні засади інвестиційного процесу та інвестиційної діяльності : співвідношення основних понять та категорій [Текст] / Ковтун Н. // Вісник київського національного університету ім. Т. Шевченка – 2008.–№ 101– С. 25–29 5. Нікітіна А.В. Інвестиційна діяльність в Україні: сучасний стан і перспективи розвитку / А.В. Нікітіна // Вісник Запорізького національного університету – 2010. – № 2(6). – С. 161–165

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ШВЕЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ВИСОКОГО РІВНЯ КОНКУРЕНЦІЇ

Дубініна А.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Науковий керівник к.е.н., доц. Лісун Я.В.

Що стосується інноваційної діяльності, то це – процес, спрямований на реалізацію результатів завершених наукових досліджень і розробок або інших науково–технічних досягнень у повий або вдосконалений продукт, що реалізується на ринку, у новий або вдосконалений технологічний процес, що використовується у практичній діяльності, а також супутні наукові дослідження і розробки. Інноваційна діяльність розпочинається з виникнення науково–технічної ідеї і завершується розповсюдженням продукту.

Суть інноваційної діяльності полягає в її напрямках:

- управління процесами створення нових знань;
- управління творчим потенціалом тих, хто створює нові знання;
- управління освоєнням та розповсюдженням (дифузцією) нововведень;
- управління соціальними та психологічними аспектами нововведень.

Інноваційна діяльність як система має такі властивості: взаємозв'язок і взаємодія всіх елементів, цілісність, узгодженість і синхронність у часі, узгодженість із завданнями і цілями організації, адаптивність, гнучкість до змін середовища, автономність управлінської структури, функцій управління, багатофункціональність і багатоаспектність, оновлюваність.

Інноваційний розвиток підприємства передбачає вибір і обґрунтування напрямків інноваційної діяльності, обсягу і структури інноваційних проектів, строків їх реалізації, оцінку стану організаційних структур управління нововведеннями.

Вибір в господарських умовах конкретного підприємства ґрунтується на результатах оцінки всіх форм інноваційної діяльності, що проявляються в нововведеннях різних типів. Методологічний підхід до попереднього вибору напрямків інноваційного розвитку, який базується на їх відповідності таким чинникам:

- цілі та інноваційні орієнтири підприємств;
- забезпеченість ресурсами (інтегральна оцінка достатності фінансових коштів, матеріальних ресурсів, персоналу, інформації);
- рівень конкурентоспроможності;
- врахування можливих ризиків особою, що приймає відповідне управлінське рішення.

Як наслідок інноваційної діяльності можна виділити такі структурні перетворення:

- скорочення транзакційних та операційних витрат за рахунок впровадження енерго- і ресурсозберігаючих технологій, модернізації і заміни обладнання, впровадження сучасних інформаційних технологій у систему управління на різних рівнях ієрархії;
- перепроектування і розширення номенклатури продукції підприємства;
- оптимізація організаційної та управлінської структури підприємства, створення системи контролю якості, сертифікація за прийнятими стандартами.

Інноваційний розвиток підприємств легкої промисловості дає можливість зробити певні висновки, що є перспективною формою, яка сприяє активізації інноваційної діяльності, є створення нових структур на рівні регіону, тобто об'єднання певних наукових досліджень, проектних розробок і виробництва у єдиний інноваційний комплекс. Формування таких структур забезпечує найбільш повне врахування галузевих і територіальних особливостей діяльності підприємств, моніторинг таких сучасних досягнень зарубіжних науковців у даній галузі, можливість залучення нових інвестицій на кращих умовах та покращення екологічних параметрів виробництва тощо.

Обставини, які вказують на доцільність структур у галузі легкої промисловості:

- легка промисловість має досить великі потенційні можливості для розвитку;
- у більшості підприємств через критичне фінансове становище і роботу з сировиною, ліквідовано відділи маркетингу, які призначені для дослідження ринку з приводу впровадження інновацій.
- наявність регіонів із тісними технологічними зв'язками на основі регіональної спеціалізації, робочої сили з необхідною класифікацією, наявного споживчого попиту на продукцію та на певні відповідні наукові організації;
- у легкій промисловості більше 80% підприємств є малими підприємствами, для яких кластерна форма організації – можливість вижити за умов відкритих ринків;
- наявність деяких проблем з фінансуванням інноваційної діяльності підприємств легкої промисловості, які можуть бути вирішені в межах кластера;
- розвиток міжнародної економічної інтеграції привів до досить значного посилення конкуренції, поглиблення інтеграційних зв'язків, застосування кластерного підходу сприятиме досягненню здебільшого взаєморозуміння з лідерами світового бізнесу.

Таким чином, на основі проаналізованого матеріалу можна зробити висновок, що інноваційна діяльність підприємства швейної промисловості можлива, але за умови формування ефективної системи управління його інноваційним розвитком із врахуванням всіх необхідних принципів та вимог.

Література: 1. Єрмошенко М.М., Ганущак–Єфіменко Л.М. Економіка та управління інноваційною діяльністю.: Навчальний посібник. – К.: Національна академія управління, 2011. – 528 с. 2. Щербак В. Г. Управління торговою маркою в механізмі товарної інноваційної політики підприємства : монографія / В. Г. Щербак, О. М. Бихова, Г. О. Холодний, О. В. Птащенко. – Х. : Вид. ХНЕУ, 2013. – 252 с.

МЕТОДИ ОЦІНКИ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ

Федько О.І.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник д.е.н., доц. Герасимчук Н.А.

Становлення і функціонування ринкових відносин в Україні зумовило появу нових форм забезпечення потреб господарювання необхідними для його здійснення коштами (інвестиціями). Це, в свою чергу, призвело до появи нових ринкових інститутів, одним з яких є інститут інвестиційної діяльності (як один із видів господарської діяльності), і формування відповідної правової основи здійснення такої діяльності – інвестиційного законодавства інвестиційне законодавство, як інститут господарського законодавства, – це сукупність нормативно–правових актів, що регулюють відносини, які виникають і функціонують при здійсненні інвестиційної діяльності.

У системі управління реальними інвестиціями оцінка ефективності інвестиційних проектів є одним з найвідповідальніших етапів [4]. Від того, наскільки об'єктивно проведена ця оцінка, залежать строки повернення вкладеного капіталу, варіанти альтернативного його використання, додатковий потік операційного прибутку підприємства в майбутньому періоді тощо.

Взагалі, оцінка – це процес визначення відповідності чогось встановленим критеріям. Отже, для того, щоб провести оцінку інвестиційного проекту, необхідно знати – відповідно до яких критеріїв вона має здійснюватись. Разом із тим, потрібно мати певну методологію здійснення такої оцінки. Ця методологія залежить знову таки від потрібних критеріїв.

Оцінка проектів містить:

- 1) оцінку конкретного проекту;
- 2) обґрунтування доцільності участі у проекті;
- 3) порівняння декількох проектів та вибір кращого з них.

Зокрема, оцінка конкретного проекту передбачає:

- оцінку здатності фінансової реалізації проекту;
 - оцінку вигідності реалізації проекту чи участі у ньому з точки зору учасників проекту, держави, суспільства (розрахунок абсолютної ефективності);
 - виявлення граничних умов ефективної реалізації проекту;
 - оцінку ризику, пов'язаного з реалізацією проекту, стійкості проекту за випадкових коливань ринкової кон'юнктури й інших змін зовнішніх умов реалізації.
- За результатами такої оцінки приймається рішення про реалізацію проекту чи його відхилення [2,с.47].